

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1899/2016
29.09.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Божицара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Вера Ђоровић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Зорка Борозан, адвокат из ..., ради исплате отпремнине, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2090/15 од 07.04.2016. године, у седници већа одржаној 29.09.2016. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2090/15 од 07.04.2016. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2090/15 од 07.04.2016. године и пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1976/14 од 28.05.2015. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1976/14 од 28.05.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 276.355,96 динара на име разлике од исплаћене до припадајуће отпремнине, са законском затезном каматом од дана вештачења 11.02.2014. године па до исплате и износ од 164.476,22 динара на име обрачунате камате, а ставом другим изреке је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 106.395,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења па до коначне исплате.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 2090/15 од 07.04.2016. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду у ставу првом изреке, као и у делу става другог изреке којим је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 106.395,00 динара, а ставом другим изреке је преиначена првостепена пресуда у делу става другог изреке којим је одлучено о камати на

досуђени износ парничних трошкова тако што је обавезан тужени да тужиоцу на досуђени износ парничних трошкова ставом другим изреке првостепене пресуде плати и законску затезну камату почев од дана извршности те пресуде па до исплате, док је у преосталом делу захтев тужиоца за досуђивање законске затезне камате одбијен као неоснован.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су у конкретном случају испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији туженог јер постоји потреба за уједначавањем судске праксе, обзиром на предмет тражене судске заштите и разлоге из којих је усвојен тужбени захтев, као и наводе из ревизије туженог. Због тога је Врховни касациони суд прихватио да одлучује о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, одлучујући као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану одлуку у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац био у радном односу код туженог до 03.06.2010. године, када му је отказан уговор о раду услед престанка потребе за његовим радом због економских и организационих промена, уз исплату утврђене отпремнине на основу закљученог споразума између парничних странака. Дана 03.09.2003. године закључен је Појединачни колективни уговор туженог на неодређено време којим је у члану 72. утврђено право запослених на отпремнину у износу од 200 евра за сваку годину укупног досадашњег стажа осигурања запосленог, као и остала права предвиђена законом и општим колективним уговором, а у члану 78. је наведено да се овај уговор сматра закљученим када га потпише генерални директор и овлашћени представник синдиката, а закључивање се врши на неодређено време и ступа на снагу даном потписивања.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев и обавезали туженог да исплати тужиоцу разлику од исплаћене до припадајуће отпремнине по основу права утврђеног Појединачним колективним уговором од 03.09.2003. године.

Врховни касациони суд је мишљења да се основано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Према одредби члана 263. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, са изменама), који се примењује у конкретном случају, колективни уговор се закључује на период до три године.

У прелазним и завршним одредбама овог закона, чланом 284. став 1. је прописано да одредбе колективног уговора који је на снази на дан ступања на снагу овог закона, а које нису у супротности са овим законом, остају на снази до закључивања колективног уговора у складу са овим законом.

Из садржине цитираних законских одредби произлази да ако је колективни уговор, по ранијем закону, био закључен на неодређено време, као што је овде случај, после ступања на снагу прописа о ограниченом трајању важења колективног уговора, може да се примењује још само три године, јер ће по истеку тог рока његове одредбе постати супротне члану 263. став 1. важећег закона који предвиђа да колективни уговор може да важи највише три године.

Наиме, Појединачни колективни уговор туженог закључен је у време важења Закона о раду („Службени гласник РС“ број 70/01, 73/01) којим је у члану 151. прописано да се може закључити на неодређено или одређено време. Закон о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, који је ступио на правну снагу 23.03.2005. године) ограничио је трајање важења колективног уговора на три године. Стога је одредба члана 78. наведеног Појединачног колективног уговора којим се констатује да се закључивање врши на неодређено време, у супротности са одредбом важећег Закона о раду, па Појединачни колективни уговор од 03.09.2003. године није могао бити примењен на радноправне ситуације настале после 23.03.2008. године, по истеку рока од три године од ступања Закона о раду на снагу.

Како нижестепени судови нису оценили да ли је тужиоцу отпремнина исплаћена у складу са законом, Врховни касациони суд на основу одредбе члана 416. став 2. ЗПП укинуо нижестепене одлуке и одлучио као у ставу другом изреке.

У поновном поступку, првостепени суд ће узети у обзир изнете примедбе, отклонити речене недостатке и донети на закону засновану одлуку.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић